

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 maja 2021 r.

Pozycja 94

POSTANOWIENIE

z dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sygn. akt Ts 54/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jakub Stelina – przewodniczący
Andrzej Zielonacki – sprawozdawca
Krystyna Pawłowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 25 sierpnia 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 marca 2020 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności:

a) art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.) alternatywnie art. 394³ § 2 pkt 2 k.p.c. z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1, art. 2 Konstytucji,

b) art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469; dalej: ustawa zmieniająca k.p.c.) z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 25 sierpnia 2020 r., doręczonym skarżącemu 2 września 2020 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Uzasadniając odmowę nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu Trybunał wyjaśnił, że:

po pierwsze, pismo Sądu Okręgowego w K. z 2 marca 2020 r., w którym pouczonego skarżącego, że nie przysługuje mu zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 26 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego w K.), jak również poinformowano, iż postanowienie to nie podlega uzasadnieniu ani z urzędu, ani na

wniosek, nie może być uznane za ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji,

po drugie, ani art. 394³ k.p.c., ani art. 9 ust. 2 ustawy zmieniającej k.p.c. nie były podstawą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 20 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]); dalej: postanowienie Sądu Okręgowego w K.), jak również, że art. 394³ k.p.c. nie był podstawą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w K.,

po trzecie, zarzut niekonstytucyjności art. 9 ust. 2 ustawy zmieniającej k.p.c. jest oczywiście bezzasadny. Trybunał wskazał, że postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 26 listopada 2019 r. (sygn. akt [...]) nie podlegało uzasadnieniu również przed wejściem w życie ustawy zmieniającej k.p.c.

3. W zażaleniu z 7 września 2020 r. (data nadania) skarżący wniósł o nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Przedstawił on argumentację, która – jego zdaniem – podważa zasadność poglądu Sądu Okręgowego w K. o braku konieczności uzasadnienia orzeczenia kończącego postępowanie wпадkowe.

Powtarzając argumentację przedstawioną w skardze konstytucyjnej, dotyczącą niekonstytucyjności art. 9 ust. 2 ustawy zmieniającej k.p.c., zarzucił wadliwość uznania przez Trybunał, że przepis ten nie został użyty w toku sprawy z jego udziałem.

Odnosząc się z kolei do zakwestionowanego art. 394³ k.p.c. skarżący podniósł, że wydanie orzeczenia, np. postanowienia o odrzuceniu środka zaskarżenia, zastąpiono pismem informacyjnym, które pozornie nie ma skutków procesowych. Zdaniem skarżącego przez pojęcie „orzekł” użyte w art. 79 ust. 1 Konstytucji należy rozumieć również podjęcie takiej czynności faktycznej, która rzeczywiście orzeka o wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie dają podstaw do nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

2.1. Skarżący zarzucił, że w zaskarżonym przez niego postanowieniu błędnie uznano, że ani art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.), ani art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469; dalej: ustawa zmieniająca k.p.c.) nie były „użyte” w toku sprawy z jego udziałem.

Trybunał, odnosząc się do powyższego zarzutu zauważa, że w zakwestionowanym postanowieniu stwierdzono, iż przedmiotowe przepisy nie były podstawą wydania wyłącznie postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 20 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]); dalej: postanowienie Sądu Okręgowego w K.), natomiast jeden z nich, tj. art. 394³ k.p.c. nie był podstawą wy-

dania postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 26 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego w K.).

W pierwszym postanowieniu odrzucono skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w K. (sygn. akt [...]). Trybunał słusznie zauważył, że podstawą jego wydania był art. 373 w związku z 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 2 ust. 1, art. 5 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2018 r. poz. 75, ze zm.). Sąd Okręgowy w K. nie orzekł o zasadności wniesionego przez skarżącego zażalenia, lecz w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania. Nie orzekł również w przedmiocie uzasadnienia któregośkolwiek z postanowień wydanych w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w K. Zasadnie zatem uznano, że ani art. 394³ k.p.c., ani art. 9 ust. 2 ustawy zmieniającej k.p.c. nie były podstawą jego wydania.

W drugim postanowieniu skarżącemu odmówiono sporządzenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 26 listopada 2019 r. (sygn. akt jw.) w przedmiocie odmowy sporządzenia uzasadnienia postanowienia z 22 marca 2019 r. (sygn. akt jw.). Sąd ten nie rozstrzygał o zażaleniu skarżącego, a tym samym Trybunał słusznie uznał, że art. 394³ k.p.c. nie był podstawą jego wydania.

2.2. Skarżący wskazał również, że pismo Sądu Okręgowego w K. z 2 marca 2020 r., w którym pouczono go, że nie przysługuje mu zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w K., jak również poinformowano, iż postanowienie to nie podlega uzasadnieniu ani z urzędu, ani na wniosek – wbrew pogładowi wyrażonemu w zakwestionowanym postanowieniu – jest ostatecznym rozstrzygnięciem w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał stwierdza, że powyższy zarzut jest bezzasadny. W ocenie Trybunału nie sposób zakwalifikować wskazanego pisma informacyjnego do rozstrzygnięć zawierających normy o charakterze indywidualnym i konkretnym, które dotyczą konstytucyjnych wolności oraz praw skarżącego.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.